

iz Parme je zapisala: »V odprtem Srcu najdemo srčno ljubezen in prave, resnične kreposti. Odprto Srce nam oznanja prisrčno in gorečo ljubezen, ki nam je pripravila v krvi Božjega Sina očiščujočo kopel. Ta kri je pomešana z ognjem Božje ljubezni.«

10. V Jezusovem Srcu po- tešiti svojo žejo

*Sv. Peter Kanizij (1521-1597),
21. december,*

Njegova domovina je bila Nizozemska, kjer se je rodil 8. maja 1521. Po šolanju v domačem okolju se je odpravil v Köln in tam nadaljeval študij modroslovja in leta 1540 postal magister. Nekaj let kasneje ga je sv. Peter Faber sprejel v novoustanovljeno Družbo Jezusovo. Kot teolog je sodeloval na tridentinskem koncilu. Leta 1547 ga je sv. Ignacij poklical v Rim, kjer je pod njegovim vodstvom opravil duhovne vaje. Poslal ga je na Sicilijo, kjer je bil profesor retorike in veliko pridigal.

Leta 1549 se je vrnil v Rim in tam naredil slovesne zaobljube. Četrtega septembra istega leta je klečal pri oltarju presvetega zakramenta v baziliki svetega Petra. Le nekaj ur pred slovesnimi zaobljubami je imel duhovno videnje, ki je zaznamovalo celotno njegovo delovanje v Nemčiji, kamor ga je sveti Ignacij poslal. V svoj Duhovni dnevnik je zapisal: »Moja duša je na nek način ležala na tleh, povsem lenobna, nečista, popačena od grehov in strasti. O Zveličar, tedaj si mi odprl tako rekoč svoje

presveto Srce. Naročil si mi, naj pijem iz tega vira. Vodo zveličanja naj bi zajemal iz tvojega vira. Tedaj sem začutil vročo željo, da bi se name razlili iz tega vira potoki vere, upanja in ljubezni. Žejalo me je po uboštvu, čistosti in pokorščini. Drznil sem se približati tvojemu presvete-mu Srcu in potešiti svojo žejo. Nato si mi obljubil obla-čilo, ki naj bi pokrilo mojo golo dušo. Oblačilo je bilo se-stavljeno iz treh kosov: miru, ljubezni in stanovitnosti.«

To duhovno doživetje ga je tako okrepilo, da je njego-vo življenje postalo samo še izgorevanje, »da bi živel in umrl za Nemčijo«. Veliko je pridigal, učil in pisal. Naj-bolj znani so bili njegovi katekizmi. Njegov *Mali kateki-zem* je bil večkrat izdan tudi v slovenskem jeziku.

Ko prebiramo poročilo o njegovem neutrudnem delo-vanju na vsem nemškem govornem področju, se lahko sprašujemo, kje je črpal moč za tako ogromno delav-nost. Bil je mož molitve, saj pravijo o njem, da »je bila molitev dihanje njegovega življenja in v tem je skrivnost njegovega velikega poguma, ki mu ni primere«. Žeja, ki jo je občutil v duhovnem videnju, ga je vlekla k Srcu Je-zusovemu in tam je dobival moč za vse svoje delo. Zve-ličar mu je odprl svoje Srce in mu dajal zajemati vodo zveličanja iz vira svojega Srca. V moči te duhovne pijače je mogel prinašati Jezusa tako različnim stanovom, saj ni pridigal samo na prižnicah, marveč v samostanih, bol-nišnicah in ječah. Zelo rad se je zadrževal med otroki in jih učil katekizma.

Njegovim pridigam, ki so trajale tudi po več ur, so prisluhnili papež, cesar, kardinali in škofje, kralji, princi, duhovniki in menihi, pa tudi meščani, študenti, služin-

čad in otroci. V globini Jezusovega Srca je črpal moč, da je vse delal v večjo Božjo slavo. To se je videlo že iz njegovega govorjenja, saj je največkrat na dan izgovoril prav besede: »Bog bodi hvaljen!« Ko ni mogel več pridi-gati, je pisal; ko pa tudi pisati ni več mogel, je vzel metlo in pometal zavodske hodnike in s tresočo roko pomagal pomivati posodo. Ker je tešil svojo duhovno žejo ob viru Jezusovega Srca, je mogel tudi v dneh trpljenja in onemoglosti iz vsega srca reči: »Bog bodi hvaljen!« tudi za bolezen in trpljenje. In prav to so bile tudi zadnje besede, ki jih je izgovoril, preden je 21. decembra 1597 zatisnil oči in vstopil v večni mir.

11. O nedoumljiva ljubezen Jezusovega Srca!

*Bl. Ana od sv. Jerneja (1549-1626),
7. junij*

Rodila se je leta 1549 v kraju Almendral v Španiji. O njeni mladosti vemo samo to, da jo je sveta Terezija osebno sprejela v karmel svetega Jožefa v Ávili. Zaobljube je naredila na praznik Marijinega Vnebovzjetja leta 1572. V samostanu je bila bolničarka in spremljevalka svete Terezije, ko je ustanavljala nove samostane bosonogih karmeličank. Ob tej veliki ženi je tudi sama duhovno rastle in se poglobljala v osebni in zaupljiv odnos z Jezusom.

Duhovna podoba svete Terezije jo je tako nagovorila, da je tudi sama gorela za rešenje duš. Ustanovila je več novih samostanov v Franciji in Belgiji.

V Jezusovem Srcu je našla nedoumljivi vir ljubezni, ki nam razodeva, kako naj živimo in ravnamo. Sprašuje se, kako naj bi ravnali, če nam ne bi Jezus sam v svojem Srcu razodel, kaj nam je v zveličanje. Ljubezen, ki vre iz Jezusovega Srca, se sestri Ani zdi kot govorica brez besed, ki kljub temu glasno govori in nas poučuje. Ohranjeni so njeni zapiski, v katerih pravi:

»O nedoumljiva ljubezen Jezusovega Srca! Brez besed si spregovoril in ne da bi kaj rekel, si dovršil skrivnostno delo, zaradi katerega si se učlovečil, da si ubogim, neukim in slepim pokazal pot kreposti. In to ni bilo malo, Gospod! Kako naj bi sicer vedeli, da moramo v potrpežljivosti, ponižnosti in uboštvu „*nositi bremena drug drugega*“ in vzeti „*križ na svoje rame*“, če nam ti, Gospod, ne bi dal živega zglada popolnosti.«

V kontemplaciji Jezusovega Srca doživlja šolo, ki nas vzgaja za življenje. Zdi se, da v njeni duši odmevajo besede svetega Bernarda, ki je rekel, da se je veliko več naučil v tišini gozda, ko je podiral debela drevesa, kot takrat, ko je sedel pri knjigah. Sama občuduje blaženi molk, v katerem govori Gospod: »O blaženi molk! V njem odmeva tvoj glas, Gospod, in vsemu svetu oznanja tvojo modrost. Iz tvojega molčanja, o Gospod, prejemajo tisti, ki te ljubijo, več modrosti kakor iz knjig in študija.«

V Jezusovem Srcu, ki ga je v molku zrla, je našla vrelec žive vode, ki žejno dušo poji z modrostjo evangelija. »Gospod nam je postal ‚*vrelec žive vode*‘, da bi se ne izgubili v tem morju bede. Saj pravi v evangeliju: ‚*Prišel sem, da bi stregel in ne da bi mi stregli*‘“ O neskončna dobrot! V zadrego nas spravljajo tvoje besede in dejanja in tvoje

potrpljenje, s katerim nam dan za dnem prihajaš naproti. Dobro si povedal: *„Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen!“* Kje naj bi se sicer naučili potrpljenja in srčne ponižnosti? Kako naj bi odkrili pravo pot, če bi ne hodili voljno po poti, ki si nam jo pokazal in nam zanjo dal tudi krepost vere, upanja in ljubezni, da bi nas krepile. Kajti brez vere ne moremo stopati po kraljevski poti Božjih skrivnosti. Vera nam odpira oči in nas poučuje. Kjer ni vere, ni luči in ne poti, ki vodi k dobremu.«

Vrelec žive vode, ki vre iz Božjega Srca, ji oživlja vero, da more razumeti Božje skrivnosti. Vera ji odpira oči, da ji zasveti luč spoznanja. Le-to ji odpira duhovni pogled, da zmore imeti vedno pred seboj Jezusa, ki jo uči krotkosti in ponižnosti.

12. Srce Jezusovo, krotko in polno ljubezni

*Sv. Frančišek Saleški (1567-1622),
24. januar*

Rodil se je 21. avgusta 1567 kot prvi izmed desetih otrok. Njihova družina je spadala med staro plemstvo, ki je bilo večče v vojaških in diplomatskih zadevah.

Njegov prvi vzgojitelj je bil duhovnik Jean Déage [žan deáž], ki ga je potem spremljal vse do svoje smrti. Šolanje je nadaljeval v okoliških kraji in v Parizu. Iz lastnega veselja je študiral tudi bogoslovje. Oče ga je poslal še v Padovo, kjer je postal doktor cerkvenega in svetnega prava.

Bil je navdušen humanist, hkrati pa prisrčno pobožen. Veliko se je ukvarjal z mislijo, ali je človeška narava po izvirnem grehu res tako pokvarjena, da je zaradi tega že vnaprej določena za pogubljenje. Nekoč je v srčni stiski stopil v Marijino cerkev in tam na klečalniku našel podobico z molitvijo *Spomni se, o premila Devica ...* Zmolil jo je in v dušo se mu je naselil čudovit mir. Postalo mu je jasno, da Bog noče, da bi se ljudje pogubili marveč, da bi se vsi zveličali.

Postal je prošt ženevskega kapitlja. Ker je imel vse bogoslovne študije, je bil posvečen v duhovnika. Po novi maši je začel pridigati in spovedovati. Njegovemu očetu so se zdele Frančiškove pridige preveč vsakdanje, premalo slovesne in mogočne. Frančišek je pridigal preprosto, jasno in z žarom prisrčne pobožnosti. Tudi v spovednici je bil drugačen od drugih. Z veliko ljubeznijo in dobroto je osvajal srca, zato je njegova spovednica kmalu postala zelo oblegana.

V pridigah je veliko govoril o Jezusovem Srcu. Le-to je bilo zanj kakor knjiga, kjer lahko beremo Jezusove misli in se učimo pravih kreposti. Učil je, da je bilo Jezusovo Srce zato prebodeno, ker nam Jezus želi podariti prebogate darove svojih milosti in celo sebe samega. Ko je razlagal evangelij po Janezu, je takole govoril: »Dva razloga hočem navesti, zaradi katerih nam je Gospod hotel odkriti svojo sveto stran. Prvi je ta, da lahko beremo misli njegovega Srca, ki so le misli ljubezni do človeka. Odpreti nam je hotel svojo stran, da spoznamo, kako zelo nam želi podariti prebogate milosti svojega Božjega Srca in Srce samo. Drugi razlog je, da se skrijemo

in odpočijemo v njegovi strani, v njegovem Srcu, ki se nam je odprlo, da nas sprejme z neizrekljivo ljubeznijo in dobroto ter nam služi kot zatočišče v vseh naših bridkostih.«

Pobožnost do Jezusovega Srca je širil tudi v knjigah, ki jih je napisal, in v mnogih pismih, ki so nam ostala ohranjena. Neki gospé je takole zapisal: »O moja hči, če premišluješ to Srce, Ti mora ugajati. Kajti to Srce je tako milo, krotko, polno ljubezni do ubogih stvari, polno usmiljenja do spokornikov. O, kako naj bi ne ljubili tega kraljevskega Srca, ki je tako očetovsko in materinsko do nas!«

Zaradi svoje velike delavnosti in vpliva na tedanjo družbo in še bolj cerkveno življenje ga je papež Pij IX. 1877 razglasil za učitelja vse Cerkve. Poudaril je, da je sveti Frančišek Saleški pokazal pot k praviru, iz katerega je treba črpati moč za dobroto in krotkost. Prav v Srcu Jezusovem je moč najti vse to, saj iz njega vrejo vrelci, ki lahko odžejajo vse, ki z zaupanjem prihajajo k njemu. Papež poudarja, da je delo Svetega Duha Frančiškovo sejanje kali in semena čaščenja presvetega Jezusovega Srca. Bil je orodje v Božjih rokah, ko je v Cerkev zopet prinesel prisrčno pobožnost in zaupanje v usmiljenega Boga in umaknil pretirani strah pred pogubljenjem.

Kazalo

1. V Jezusovi šoli	3
<i>Apostol Janez (I), 27. december</i>	<i>3</i>
2. Bog je ljubezen	5
<i>Apostol Janez (II), 27. december.</i>	<i>5</i>
3. Zazrt v Jezusovo srčno rano	7
<i>Sveti Bernard (1098-1153), 20. avgust</i>	<i>7</i>
4. Vedno zreti v Jezusovo Srce	9
<i>Sveti Albert Veliki (1200-1280), 15. november</i>	<i>9</i>
5. Prebivaj v Jezusovem Srcu!	12
<i>Sv. Bonaventura (1221-1274), 15. julij.</i>	<i>12</i>
6. Poslušati bitje Jezusovega Srca	14
<i>Sv. Matilda iz Hackeborna (1241-1299), 19. november.</i>	<i>14</i>
7. Goreče ognjišče Božje ljubezni	16
<i>Sv. Jedrt (Gertruda) (1256-1302), 16. november</i>	<i>16</i>
8. Skupaj z Jezusom trpeti	19
<i>Bl. Henrik Suzo (Seuse) (1298-1366), 25. januar</i>	<i>19</i>
9. Trpeti za Cerkev	21
<i>Sv. Katarina Sienska (1347-1380), 29. april</i>	<i>21</i>
10. V Jezusovem Srcu potešiti svojo žejo	23
<i>Sv. Peter Kanizij (1521-1597), 21. december,</i>	<i>23</i>
11. O nedoumljiva ljubezen Jezusovega Srca!	25
<i>Bl. Ana od sv. Jerneja (1549-1626), 7. junij</i>	<i>25</i>
12. Srce Jezusovo, krotko in polno ljubezni	27
<i>Sv. Frančišek Saleški (1567-1622), 24. januar</i>	<i>27</i>

13. Imeti enako srce kakor Jezus	30
<i>Sv. Janez Eudes (1601-1680), 19. avgust</i>	<i>30</i>
14. Mali apostol Jezusovega Srca.	32
<i>Sv. Klavdij de la Colombiere 1641-1682, 15. februar</i>	<i>32</i>
15. Zadoščuj za njihovo nehvaležnost in prezir!	34
<i>Sv. Marjeta Marija Alacoque (1647-1690), 16. oktober.</i>	<i>34</i>
16. Srce Jezusovo - oltar, na katerem se darujem	36
<i>Sv. Terezija Margareta Redi (1747-1770), 1. september.</i>	<i>36</i>
17. Božjo ljubezen narediti vidno	39
<i>Sv. Filipina Duchesne (1769-1852), 18. november</i>	<i>39</i>
18. Po Jezusovem Srcu vneti družine	41
<i>Sv. Magdalena Zofija Barat (1779-1865), 18. november</i>	<i>41</i>
19. Mučenke Jezusovega Srca	43
<i>Sv. Terezija sv. Avgušтина in sosestre, (mučene 1794), 17. julij.</i>	<i>43</i>
20. Vse priversti k presvetima Srcema	45
<i>Bl. Kajetan Errico (1791-1860), 29. oktober</i>	<i>45</i>
21. Biti kristjan pomeni biti drugi Kristus	48
<i>Bl. Henrik de Ossó (1840-1896), 27. januar</i>	<i>48</i>
22. Biti živa hostija!	50
<i>Bl. Marija Jezusova Deluil-Martiny (1841-1884), 27. februar</i>	<i>50</i>
23. Služenje raste iz zaupne molitve	52
<i>Sv. Marija Jožefa od Jezusovega Srca (1841-1912), 20. marec</i>	<i>52</i>
24. Ves svet posvetiti Jezusovemu Srcu	55
<i>Bl. Marija od Božjega Srca (1863-1899), 8. junij.</i>	<i>55</i>
25. Odrešenik s prebodenim Srcem	57
<i>Sv. Terezija Benedikta od Križa (1891-1942), 9. avgust.</i>	<i>57</i>
26. Jezusovo Srce, moja duhovna zibelka	59
<i>Sv. Terezija Jezusova - Andska, (1900-1920), 13. julij</i>	<i>59</i>
27. Praznik Srca Jezusovega	62

28. Usmiljena ljubezen Jezusovega Srca	64
<i>Sv. Favstina Kowalska (1905-1938), 5. oktober</i>	<i>64</i>
29. Tešiti žejo Jezusovega Srca.	66
<i>Bl. Mati Terezija iz Kalkute (1910-1997), 5. september.</i>	<i>66</i>
30. Za temelj samega Boga imam	69
<i>Bl. Alojzij Grozde (1923-1943), 27. maj.</i>	<i>69</i>
Litanije Srca Jezusovega	72
Izročitev Jezusovemu Srcu	74